

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ἐγκριθένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσης

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμηνια δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξμηνια 35 καὶ τρίμηνα 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμηνια 2 καὶ τρίμηνα 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου καὶ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 4 Ἰουνίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 27

41^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Κ ΑΠΟΤΕ — όταν πρωτοεμφανίστηκε τὸ Νέο Ἡμερολόγιο — ἡ μικρότερη μου ἀδελφή ἡ Μπεμπέκα, ἀκούγοντας γὰρ τὴν ἀναστάσιον ποῦ θάφερονε σὲς διάφορες γιορτές, μᾶς ρώτησε μ' ὄλη τῆς τὴν ἀφέλεια:

— Κι' ἡ Πρωτομαγιά πότε θά πέφτη;
Τ' ἀθρόματα γέλια μᾶς κι' οἱ χοροὶδίες τὴν ἔκαναν τὴν κακομοίρα νὰ τὰ χάση καὶ νὰ μὴν τολμήσῃ οὔτε κἀν νὰ ρωτήσῃ τί μεγάλη ἀνοησία εἶχε πει, γιὰ νὰ προκαλέσῃ μὴ τέτοια ἱλαρότητα. Νὰ δῶμας ποῦ ἦρθε μερὰ κι' ἡ καίμενη ἡ Μπεμπέκα βόηθη τὸ δέκιο τῆς. Γιὰ φέτος ἡ Πρωτομαγιά μετακομίστηκε κι' ἐκεῖνη ἀπ' τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Μᾶη, σὴν ὄδοσ! Καὶ παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς δὲν θάταν πᾶ ἡ 30 Ἀπριλίου, ἀλλ' ἡ 7 Μαΐου.

Ετσι ο Μάης μπήκε αγνώριστος κι' αντί να του γίνη...

Ετσι όμως δεν γιορτάζεται η Πρωτομαγιά. Κι' οι αδελ...

Ναι, μα σήμερα γιορτάζεται η παραμονή της Πρω...

Εγώ δεν τα ξέρω αυτά! Πρωτομαγιά θά πη πρώτη...

Μαίτου. Αφού πέρασε η πρώτη Μαίτου, θά πη πώς πέρασε...

Ελα, καίμενς Άνανια, μήν κά...

Κέφι έχω, μα έχω να ετοιμάσω...

Καλέ τί λές; Για ποιά περιβό...

Αφού δεν καταβαίνετε πού...

Αφού μιλώ εν παραβολαίς, να σάς...

Αλήθεια, τί περιέργο! Ήκαναν...

Και τί επίκαιρο! Πρόσθεσα εγώ...

Αντί να σκονιστούμε και να τσαλαπα...

Οι αδελφές μου είχαν κατσουφιά...

Γεια σας και χαρά σας! Μας φωνάζει απ' τη σκάλα...

Ε, τί καθόσαστε έτσι σά να κλαίτε τη μοίρα σας; Πρω...

Πές του τα, Άζαρία, ξέσπασαν οι αδελφές μου, που...

Τι; Ήκανε ο Άζαρίας. Και χάθηκαν οι άλλες μέρες;

Μα ξέρεις... Ήκανα κομπιάζοντας, τά παιδιά...

Έννοια σου και τ' αναλαμβάνω εγώ, μ' διαβεβαίωσε ο...

Δεν ειχε ακόμη τελειώσει ο Άζαρίας τον πανηγυρικό του...

καν ετοιμες, γτυμένες και καπελλωμένες. Και νά, σε λίγο...

Τό περιβόλι του κουμπάρου τού Άζαρία έπεφτε κατά...

Ομολογώ ότι δεν έχω ξαναδεί...

Εδώ δεν βλέπετε τίποτε, μάς...

Ο ύποχρεωτικός περιβολάρης μάς...

Μά πού είναι οι μενεξέδες; Εγώ μονάχα φύλλα...

Αλήθεια, είπε η Λαυταίς, που την άκουσε. Στην αρχή...

Εγώ δυσκολεύτηκα να διαλέξω τό λουλούδι που μ'...

Και με τά λόγια αυτά η Σόνια έσκυψε και χάιδεψε τά...

Δεν ξέρω αν τά λέω καλά, αγαπητέ Άνανια, αλλά...

Τά λές, αγαπητή Σόνια, φραϊδάτα! Μά κι' άσχημα...

Εγώ, Ήκανε η Έρσίκη που ήρθε κοντά μας κρατώντας...

Δώσε μου βιολέττες για να καθύμαι να τίς μυρίσω...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Μ' επίλοιασε τό Μεγαλειό της Κύπρου και μού πέρασε...

όπου καθένας καλλιεργεί τό λουλούδι που τού άρέσει περι...

Τί λαμπρό σύστημα, τί τάξις! Ήκανε με θαυμασμό η...

Τό σύστημα τών ξεχωριστών σωρών της Κυριακής,...

Τί ελπας; ρώτησε η Άγάπη.

Τίποτε, εθαύμασα κι' εγώ τό σύστημα.

Ναι, μ' αυτό δεν είναι τίποτε, εξακολούθησε τό Κρη...

Και σεις τί λουλούδι καλλιεργείτε; ρώτησε η Έλπίς.

Εγώ, κανένα, απάντησε τό Κρητικό Άσρογιάλι.

Δεν μπορώ να δώσω προτίμηση σε κανένα λουλούδι. Για...

Μεγάλη μας ευχαρίστηση, είπαμε όλοι. Όδήγησέ...

Θά σάς πάω πρώτα, εξακολούθησε τό Κρητικό Ά...

Πραγματικά, στά μάτια μας άπλωνόταν μιά έκτετα...

Μά πού είναι οι μενεξέδες; Εγώ μονάχα φύλλα...

Αλήθεια, είπε η Λαυταίς, που την άκουσε. Στην αρχή...

Εγώ δυσκολεύτηκα να διαλέξω τό λουλούδι που μ'...

Και με τά λόγια αυτά η Σόνια έσκυψε και χάιδεψε τά...

Δεν ξέρω αν τά λέω καλά, αγαπητέ Άνανια, αλλά...

Τά λές, αγαπητή Σόνια, φραϊδάτα! Μά κι' άσχημα...

Εγώ, Ήκανε η Έρσίκη που ήρθε κοντά μας κρατώντας...

Δώσε μου βιολέττες για να καθύμαι να τίς μυρίσω...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

Ευχαριστώ να σάς τό εξηγήσω. Η ερώτηση που μάς...

(«Βιολέττες», έννοείται. η Έρσίκη έλεγε τούς μενεξέδες...

Κι' γω αγαπώ τόν μενεξέ, γιατί είναι τόσο μικρό λου...

Ο μενεξές άπεικονίζει θαυμάσια τήν σήμερή μου...

Καλή ή προτίμησή σου, είπε η κυρία Διάπλασις,

Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Γιατί έτσι συλλογισμένος, παιδάκι μου; Ήκανε η κυ...

Αχ, όταν βλέπω τούς μενεξέδες, έχω μπροστά μου...

Λέει άναστανάοντας ο Έρνάνης. Στά χεράκια της κρατάει...

Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Γιατί έτσι συλλογισμένος, παιδάκι μου; Ήκανε η κυ...

Αχ, όταν βλέπω τούς μενεξέδες, έχω μπροστά μου...

Λέει άναστανάοντας ο Έρνάνης. Στά χεράκια της κρατάει...

Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Γιατί έτσι συλλογισμένος, παιδάκι μου; Ήκανε η κυ...

Αχ, όταν βλέπω τούς μενεξέδες, έχω μπροστά μου...

Λέει άναστανάοντας ο Έρνάνης. Στά χεράκια της κρατάει...

Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Γιατί έτσι συλλογισμένος, παιδάκι μου; Ήκανε η κυ...

Αχ, όταν βλέπω τούς μενεξέδες, έχω μπροστά μου...

Λέει άναστανάοντας ο Έρνάνης. Στά χεράκια της κρατάει...

Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Γιατί έτσι συλλογισμένος, παιδάκι μου; Ήκανε η κυ...

Αχ, όταν βλέπω τούς μενεξέδες, έχω μπροστά μου...

Λέει άναστανάοντας ο Έρνάνης. Στά χεράκια της κρατάει...

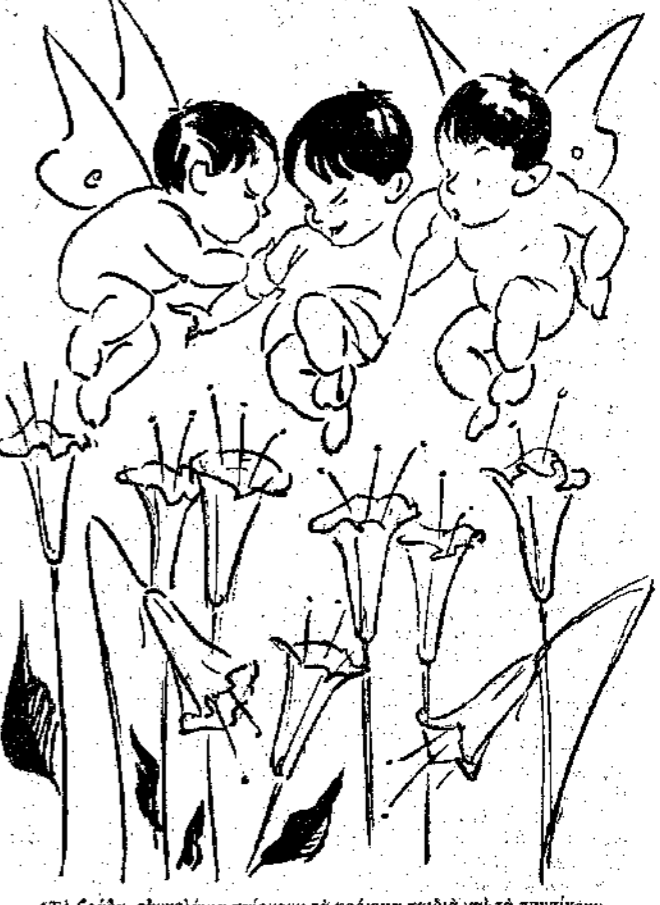
Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Γιατί έτσι συλλογισμένος, παιδάκι μου; Ήκανε η κυ...

Αχ, όταν βλέπω τούς μενεξέδες, έχω μπροστά μου...

Λέει άναστανάοντας ο Έρνάνης. Στά χεράκια της κρατάει...

Νά κι' ένας μελαγχολικός. Είναι ο Έρνάνης. Άκουμπαιμέ...

Τό βράδυ, τά γαργάλια παίρνουν τά φρόνια παιδιά και τά πηγαίνουν...

— Νά, πάρτε, γιά νά θυμόσαστε τήν *Σαλωμίτσα*. Έμένα έπρεπε νά μ' ονομάσουν Βιολέττα γιατί και τήν γιαι μου έτσι τήν έλεγαν, μά ή νονά μου μου έδωκε άλλο όνομα. τί κρίμα! Η μεγαλύτερή μου χαρά είναι όταν κάνω μπουκέτα από βιολέττες.

Έκεινή τήν ώρα είδαμε ένα κορίτσι νά πλησιάζη. Δέν ήταν ντυμένο σαν και τάλλα μέ ποδιά και ρούχο τής δουλειάς. Ήταν καλοντυμένο και φαινόταν σαν επισκέπτης. Αμα ήντο κοντύτερα, άναγνωρίσαμε τήν άγαπητή μας *Χαριτιάτση* μου κυρία Διάπλασι! "Ω, άγαπητέ Άνανια, τί καλό σου βρισκό εδω! ελπε μ' ένθουσασμο ή *Χαριτιάτση* μου δέν ήξερα τί λουλούδι νά προτιμήσω και γι' αυτό ήντο σε τότο τό περιβόλι, γιά νά διαλέξω. Κοίταξα όλα τά λουλούδια άναποφάσιστη, όταν ένα ταπεινό μώβ λουλούδι, κρυμμένο κάτω από τά φύλλα, κίνησε τήν προσοχή μου. Τό βόηκα, ήταν ό μενεξές. Τί όμορφιά έχει, τί άρωμα!

— Έγώ άγαπώ τόν μενεξέ γιατί βρισκό, πώς όσως έκείνος χύνει τ' άρωμά του κρυμμένος κάτω από τά πράσινα φύλλα, έτσι και ή καρδιά μας πρέπει νά κινή τό καλό χωρίς νά φαίνεται, ελπε ή *Σανθούλα*.

— Και γιά μέγα ό μενεξές είναι τό σύμβολο τής ταπεινοφροσύνης, συμφώνησε ή *Μαρία Πετρίτου*. Μ' άρέσει νά τόν βλέπω γιά νά θυμάμαι τήν μηδαμινότητά μου και νά στεναχωρούμαι σε κάτι καλύτερο.

— Άς μοιάσουμε κι έμεις μέ τόν μενεξέ, άς είμαστε ταπεινοί, καθώς προστάζει κι ό Χριστός, ελπε μ' έμφαση ένας μικρός περιβολάρης, ό *Απόστολος Αλεξανδρείδης*.

— Τό σύμβολο του μενεξέ, τήν ταπεινοφροσύνη, θά έπρεπε όλα τά κορίτσια νά τό κάνουν έμβλημα δικό τους, ελπε και ό *Πλάτος του Διγαίου*.

Τή στιγμή αΐτη μέ πλησίασε ένα άγοράκι, τό *Μεγαλειό τής Κύπρου*, και χαμογελώοντας μου πέρασε μία βιολέττα στην κομπότσιμα του σακακιού μου.

— Καλά τό σκέφτηκα εγώ, ελπε, πώς μία βιολέττα στην κομπόδοχη του Άνανια θά ταιριάζε θαυμάσια.

— Έ, δέν πιστεύω δά νά είναι και τόσο μετριώφρων ό άδελφός μας γιά νά έχη γιά σύμβολό του τόν μενεξέ! Έκανε ή *Κική*.

— Ό μενεξές δείχνει τήν σεμνότητα κι ό Άνανίας φαίνεται πολύ σεμνός νεός, ελπε ό μικρός μας φίλος.

— Ναι, ναι! φώναξαν όλα τά παιδιά, είναι σεμνός!

Φαντασθήτε τό χαμάρι μου!

Έκεινή τήν ώρα μās πλησίασε ένας άλλος μικρός περιβολάρης. Σφούγγιζε τόν ιδρώτα που έσταζε από τό μέτωπό του και ελπε:

— Και μένα στην καρδιά μου κρατάει ξέχωρη θέση ένα ταπεινό λουλούδι, ό μενεξές.

— Μιά; άπόρησα. Άν δέν κάνω λάθος εσύ δέν είσαι ό *Ισπότης των Ρόδων*; Πώς άρνήθηκες τ' όνομά σου.

— Λίγο καιρό πριν άν μολικανες αΐτη τήν ερώτηση, άγαπητέ Άνανια, θά σου άπαντούσα ίσως γιά κάποιο άλλο, πιδό περιήρανο, πιδό ώρατο. Μά κάποιο περιστατικό μου συνέβη που μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη και ν' άγαπήσω τόν μενεξέ. Ένα άπόγευμα χτύπησε ή πόρτα του σπιτιού μας κι άνοιγοντας βρέθηκα μπροστά σ' ένα γέρο κορυελή, που τό κεφάλι του ήταν στολισμένο μ' ένα στεφανί μενεξέδες...

Άλλά ό άποχρεωτικός όδηγός μας ήθελε νά μās δείξη και τά άλλα άνθη μās τράβηξε μακριά από τόν *Ισπότη των Ρόδων*, κι έτσι δέν άκούσαμε τήν ιστορία του που φαινόταν τόσο ένδιαφέρουσα.

— Μά σταθήτε άκόμη μία στιγμούλα, παρακαλούσε ή *Σοφίατα νε' Οζία*, ν' άκούσετε γιά ποιά λόγο προτιμώ τίς βιολέττες.

— Ω, έλάτε νά ιδήτε, οι δικοί μου μενεξέδες δέν είναι σαν τούς άλλους. Έγώ έχω άσπρους μενεξέδες στό περιβόλι μου! φώναζε ή *Μίλιον Μάους*. Άκούστε νά σας πω! ένα ποίημα που έχω γράψει γιά τούς μενεξέδες μου: "Ω, μενεξέδες, λεπτά λουλουδάκια..."

Παρακάτω δέν άκούσα. Τό *Κρητικό Άκρογιάλι* βιαστικό

μάς όδηγούσε σ' άλλο τμήμα του άπέραντου έκείνου κήπου.

Τί διαφορά εδω! Από τούς ταπεινούς μενεξέδες βρισκόμαστε στους περήφανους κρίνους. Ύψώνονταν μαριαστοί και κατάλευκοι και από τό πολύ κόρδαμα φαινόταν σά νά είχαν κατάσει μία στέκα.

Ένας μικρός περιβολάρης φάνηκε νάρχεται πρδς τό μέρος μας. Ήταν ό *Ισπότης Δόγγης*.

— Κοιτάξτε τούς κρίνους μου! Έκανε μέ περηφάνεια. Άσπροι-δλόσπροι, πώς στέκονται περήφανα μιά και ταπεινά, μέ τό κεφάλι ψηλά, δείχνοντας μία καθαρή ψυχή. Τό κρίνο ήταν πάντοτε τό σήμα του Ισπότη, μά και οι Ισπότες του είκοστου αιώνα, τά προσκοπάκια, έχουν σήμα τόν κρίνο.

— Έγώ όλα τά λουλούδια τ' άγαπώ, ελπε ένας άλλος περιβολάρης, τό *Πανελλήνιο Όνειρο*. Έχω όμως μεγαλύτερη συμπάθεια στον κρίνο, γιατί είναι τό θείο δώρο που κάποτε ένας άγγελος προσέφερε στη θεία μητέρα του Ήσου Χριστού.

— Ναι, ναι, τόν κρίνο τής Παναγίας! φώναζε μέ πολύ γλυκειά φωνή τό *Πρωινό Καλάθημα*. Τί ευγενικό, άργό κι άθωο λουλούδι! Τό σύμβολο τής παρθενίας!

— Κι' εγώ γιά τόν ίδιο λόγο άγαπώ τόν κρίνο, ελπε ό *Γαλάσιος Κρίνος*. Νά, έκανα κιάλας μία εικόνα του Έδαγγελισμού. Πώς σου φαίνεται, Άνανια;

— Έ, καλούσιμη είναι, ελπε. Άργότερα θά κάνης και πιδό καλές.

— Ό κρίνος έχει τήν πρώτη θέση στον Παράδεισο, ελπε ό *Χρήστος Γογγύσιος*. Πώς μπορεί νά έχη τή δεύτερη στη γή;

— Τό λευκό άδολο χρώμα του κρίνου και τό λεπτό άρωμά του μου φέρνουν στό νοΐ μου τή σκηνη του Άγγέλου, όταν τόν προσέφερε στην Παρθένου, ελπε μέ συγκίνηση κι ή *Δούλη Δωδεκανήσος*. Γιά τούτο και τό λουλούδι αυτό μου εμπνέει ένα μουσικό σεβασμό γιά τό συμβολισμό του.

— Όποτε βλέπω κρίνο, μου έρχεται στό νοΐ μία άξέχαστη εικόνα, ελπε ή *Ανοξιάτικη Βογοούλα*. Μου φαίνεται σά νά βλέπω μέσ' αΐτη μεγάλη έκκλησιά του νησιού μας τόν Έπιτάφιο στολισμένο μέ μύρια λουλούδια. Κι' άνάμεσα σ' όλα δεσπόζουν τά κρίνα, τά λουλούδια τής Παναγίας μέ τήν περήφανη κορροστασιά τους.

— Έγώ άγαπώ τό κρίνο γιατί θυμάμαι μία ιστορία που μου έλεγε ή μαμά μου σαν ήμουνα μικρός, τήν έκοψε ό *Θοσβίος*. Στόν ούρανό είναι ένα περιβόλι γεμάτο άσπρους κρίνους και, όταν τά παιδιά είναι πολύ φρόνιμα, τό βράδυ που κοιμούνται τά παίρνουν τ' άγγελάκια από τά κρεβάτιά τους και τά πηγαίνουν σέ περιβόλι αυτό και παίξουν. Όταν όμως τά παιδιά είναι άτακτα, οι κρίνοι γέρνουν και μαραινούνται. Έγώ σαν είμαι έτοιμος νά κάνω καμμία άταξία, θυμάμαι τό περιβόλι μέ τούς κρίνους και σταματώ.

— Τό πουλάκι μου! Έκανε ή κυρά-Μάρθα συγκινημένη.

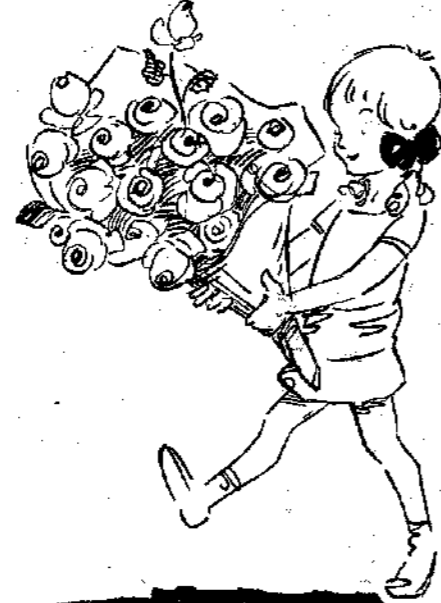
— Χά, χά, χά, χά, χά, χά, έκανε κάποιος από πίσω μας. Καλέ κιάλας γελάει έτσι; Γυρίζουμε και βλέπουμε τόν *Βασίλειο τής Ζούγκλας*, που είχε άκουμπήσει χάμα τό ποιστήρι του κι' έπιανε τό στομάχι του από τά πολλά γέλια.

— Μά ξέρεις τί, Άνανια; μου λέει. Θυμάμαι μία παιδική μου τρέλλα και γελώ. Μία μέρα, που ήμουνα μικρός κι' έπαιξα στον κήπο, δέν ξέρω πώς μου ήρθε νά κόψω κάμποσα κρίνα, νά τά γεμίσω μέ άμμο τής άλλείας, νά τρέξω μέσα στη σάλα όπου ή μαμά μου μιλούσε μέ καλεσμένες φίλες της, και νά προσέφερο στην καθισιά από ένα χωνάκι «ταγαυτό». Φαντάζεσαι. Άνανια μου, τί γέλια έκαναν αυτές οι κυρίες και... τί κατσάδα έφαγα από τή μαμά!

— Και μέ τό δικιο της! Έκανε ή Άγάπη. Φαντάσου Ιδέα! Βίδαμε κι' ένα κορίτσι, που καθόταν στον κήπο μέ σταυρωμένα χέρια. Ήταν ή *Καπετανοπούλα* μας.

— Εσύ δέν καλλιεργείς; τή ρώτησε ή κυρία.

— Τά δικά μου λουλούδια, μάς άποκρδήθηκε, δέν έχουν άνάγκη από καλλιέργεια. Βγαίνουν μονάχα τους παντού. Είναι τάγκριόκριννα, τά κρίνα τών αγρών. Πώς τάγαπώ!

Όταν πήρα τό βραβείο στην 1η τοξη, μου προσέφεραν ένα μπουκέτο ρδζ τριαντάφυλλας. (Σελ. 317, στ. α΄.)

— Γιά κοιτάξτε τά κρίνα μου και παρατηρήστε τά φύλλα τους, έκανε μ' έμβριθεία ένας άλλος περιβολάρης, ό φίλος μας *Πολυβώτης*. Είναι στενά, λεπτά, λογχοειδή, και ύψώνονται ύπερπνο τής έκφανείας τής εΐς ύψος 5-11 εκατοστών. Από τούς παλαιότερους χρόνους οι άνθροποι έκτιμώσι τό κρίνον. Ό Μέγας Ναπολέων...

— Άλλοιτε, άλλοτε μάς τά λές, έκανε βιαστικό τό *Κρητικό Άκρογιάλι*. Τώρα έχουμε νά πάμε άλλο.

Καθώς άκολουθούσαμε τόν όδηγό μας, συναντήσαμε ένα μικρό περιβολάρη που έσπρωχνε μέ βία μπροστά του ένα χειραμάχι γεμάτο έργαλεία κηπουρικής.

— Έ, που πώς τόσο βιαστικός; του φώναξα.

— Πάω νά σκαλίσω τίς τριανταφυλλίες μου, μάς λέει, κόβοντας τή φρού του. Με συγχωρείτε, δέν σās σπαστήκα, είμαι ό *Βάτραχος Νο 20*. Άν θέλετε, είμαι πρόθυμος νά σας συνοδεύσω, φθάνει νά έρχεστε και σεις στις τριανταφυλλίες, γιατί βλέπετε είμαι πολύ βιαστικός.

— Έμεις πηγαίνουμε όπου μάς πάει ό όδηγός μας, ελπε ή κυρία Διάπλασι.

— Μά κι' εγώ στις τριανταφυλλίες σας πηγαίνο, δήλωσε τό *Κρητικό Άκρογιάλι*.

— Ά, τότε πηγαίνουμε μαζί και στό δρόμο θά σας πω γιατί άγαπώ περισσότερο τά τριαντάφυλλα, ελπε ό *Βάτραχος Νο 20*. Από μία γέρικη τριανταφυλλιά μέ άσπροκόκκινα λουλουδάκια, που τήν είχε φτνήσει ό ίδιος ό παππούς μου, σφούγγιζε στον τοίχο του σπιτιού μας. Όταν ήμουνα μικρός, μόλις ξεκνοθσα πεταγόμενυ, άπλυτος άκόμη, έξω στην αυλή. Τό πρώτο άντίκρισμα μου έπεφτε πάνω στα πράσινα φύλλα τής τριανταφυλλίας μας. Μά μέ τή μικροσπειτική καταστροφή, ό άνεμος του άλέθρον μάς πέταξε στους πέντε δρόμους.

Γιά μένα, μετά τήν τρομερή αΐτη καταιγίδα, είχε σβύσει κάθε δεσμός μέ τούς παιδικούς μου στοχασιμούς. Τώρα όμως, μέ τήν ερώτηση γιά τήν Κυριακή, ξαναθυμήθηκα πάλι τήν τριανταφυλλιά του παππού μου. Έγραφα και βόηκα ένα ίδιο φυτό και τό καλλιεργώ εδω μέ όλη τήν άγάπη τής καρδιάς μου. Γιά δές-τε τήν!

Μιλώντας, είχαμε φθάσει στις τριανταφυλλίες, κι' ή άνθησμένη τριανταφυλλιά του *Βάτραχου 20* άπλωνε κατά τό μέρος μας τά κλαριά της. Τί όμορφα που ήταν! Μά κι' οι άλλες δέν πηγαίναν πίσω. Μοσχομύριζε ό τόπος από τίς ευωδιές τους και τό μάτι θάμπωνε από τά τόσα χρώματα. Τί πλήθος και τί ποικιλία! Μπροστά σε μία τριανταφυλλιά μέ κατακόκινα μεγάλα τριαντάφυλλα, στέκεται ό φίλος μας ό *Μουσοσργός*.

— Δέν είναι πραγματικά ό βασιλιάς τών άνθών; μάς ρώτησε. Από τότε που είδα σ' ένα περιβόλι μία τέτοια τριανταφυλλιά, σαν κι' αΐτη εδω, έδωσα όριστικά τήν προτίμησή μου στα τριαντάφυλλα.

— Τίποτε δέν μπορεί νά μέ συγκινήση πιδό πολύ από τό τριαντάφυλλο, συμφώνησε ή *Έλαφίνα*, κόβοντας ένα δλόκληρο μπουκέτο από τήν δλάνθιστη τριανταφυλλιά της και προσφέροντάς τό στην κυρία Διάπλασι. "Όχι γιαι" είναι ό βασιλιάς τών άνθών, εξακολούθησε, μά γιαι κιάλας όταν πήρα τό βραβείο στην πρώτη τάξη, μου πρόφεραν ένα μπουκέτο ρδζ τριαντάφυλλα.

— Μ τράβο, *Έλαφίνα*, έτσι πάντα νά βραβεύεσαι και νά στεφανώνεσαι.

— Τά τριαντάφυλλα δέν έχουν μόνο ένα γλυκίτατο ρόδινο άνοξιάτικο χρώμα, δήλωσε ό *Ατρεβήτος Πειρατής*, που κάθε άλλο παρά πειρατική 0ψη είχε, καθώς βρισκόταν άνάμεσα στις δλάνθιστες τριανταφυλλίες του. Δέν έχουν μόνο ευωδία, που άναξωγοποιεί τόν άνθροπο, έχουν κι' άγκάθια και ύπερσοπιζονται τόν έαυτό τους. Μία μέρα πήγα νά κόψω ένα λουλούδι απ' τήν τριανταφυλλιά, άλλ' έκείνη ή κακιά μ' άρπάξε και μάτωσε τά χέρια μου. Τότε σκέφτηκα κι' ελπε: "Γιά ιδές τή πώς περαζέεται όταν τήν κόβουν τά σκολίδια της." Γι' αυτό άγάπησα από τότε τήν τριανταφυλλιά γιαι έφέρει νά ύπερσοπιζέται τά λουλούδια της.

— Κι' έμένα από όλα τά λουλούδια καλύτερα μ' άρέσουν τά τριαντάφυλλα, ελπε ή *Δροσούλα* μέ γλυκειά φωνή. Κάθε φορά που τό βλέπω, θυμάμαι ένα άραπάκι.

— Τριαντάφυλλα και άραπάκι! πώς συμβιβάζονται αυτά τά δυό; άπόρησα.

— Ού, είναι πολύ μεγάλη ιστορία, έξερστε, ελπε ή *Δροσούλα*, μά και πολύ συγκινητική.

— Άν είναι έτσι, ελπε ή κυρία Διάπλασι, γράψε καλύτερα τήν ιστορία σου γιά τή Σελίδα Συνεργασίας, γιαι έμεις έχουμε νά ιδούμε άκόμη τό μισό περιβόλι και κοντεύει κι' όλας νά νυχτώση.

— Άχ, τί κρίμα! ελπε ή *Δροσούλα*. Κι' ήταν τόσο όμορφα ή ιστορία μου.

— Πάμε, πάμε, έκανε άνυπόμονα ό όδηγός.

Από τά τριανταφυλλιά και τά κόκκινα βραβεία στα γαλάτσια. Ένας δλόκληρος κάμπος από «Μή με λησμόνει» άπλώνονταν μπροστά μας. Κι' ένα πλήθος Διαπλασοπούλες, άποκλειστικά σχεδόν Διαπλασοπούλες εδω-πέρα, καθόνταν ένα-γύρω στα παγκάκια και ξεκουράζονταν από τούς κόπους τής ημέρας.

— Πω, πω, κοριτσάκι, ελπε όταν πήγαμε κοντά. Κι' όλες έσεις καλλιεργείτε τό «Μή με λησμόνει»;

— Και ποιά άλλο λουλούδι έχει συγκινητικότερο συμβολισμό; ελπε *Ζωηρά* τό *Μαγεμένο Δοξάκι*. Μπορεί νά μην είναι τό όμορφότερο άνάμεσα στο βασιλείο τών λουλουδιών, άλλά έχει τό γλυκίτατο κίανου χρώμα, τό σύμβολο τής λευτεριάς και, όπως λέει κι' ό ποιητής:

Άπ' όλα τ' άνθη τ' ούρανού
Που είδα φυτεμμένα,
Ένα μονάχα μ' άρεσε.
Που θυμίξε έσένα
Δέν ήταν τριαντάφυλλο
Δέν ήταν άνεμώνη
Ήταν λουλούδι του άγρού,
Τό λέν «Μή με λησμόνει».

— Κι' εγώ άγαπώ τό Μή με λησμόνει, που έλληνικά τά λένε και μουσατίδες, ελπε μ' έμβριθεία τό *Μύρον τής Άνδρου*.

— Όταν βλέπω τά «Μή με λησμόνει» μου, θυμάμαι τόν άδελφό μου, ελπε μέ συγκίνηση ή *Σικανία Άστρα*. Ήταν τήν έποχή που έπρόκειτο νά φύγη γιά τήν Εβρώπη. Μιά από τίς χαρούμενες κι' ήλιόλουστες ήμέρες τής άνοιξης, πήγαμε μέ τόν άδελφό μου περίπατο. Κόψαμε άγριολούλουδα και καθήσαμε νά ξεκουραστούμε, όταν έξαφνον ό άδελφός μου σηκώθηκε κι' έκοψε ένα λουλούδι ποτσε τό χρώμα τ' ούρανού. «Πάσ' το γιά νά μέ θυμάσαι!» μου λέει. Ήταν ένα Μή με λησμόνει.

— Κι' έμένα τό Μή με λησμόνει μου φέρνει μία μακρινή άξέχαστη άνάμνηση, ελπε ή *Άγνή*. Αυτό τό λουλουδάκι μου είχα χαρίσει μία άγαπημένη φίλη μου που έφυγε πρόωρα γιά τό σκοτεινά βασίλεια του Πλούτωνα. Κι' εγώ πάντα άνοιγοντας τά παλιά μου «Νεοελληνικά Άνάγνωσμα-τά», άνακρύνω τέσσερα άβρά μπλε πεταλάκια πατημένα άνάμεσα στις σελίδες του βιβλίου.

— Κι' εγώ τήν ίδια άφορμή έχω γιά ν' άγαπώ αυτό τό λουλουδάκι, ελπε ή *Άϊντά*. Μου είχαν δωρήσει ένα λεύκωμα κι' είχα άποφασίσει νά τό δώσω στις συμπληθήμες μου και στις φίλες μου, νά μου βάλουν μέσα απ' ένα λουλούδι γιά νά τίς θυμάμαι όταν μεγαλώσω και φύγω από τό σχολείο. Τότε ή μικρή μου άδελφούλα, ένα κοριτσάκι έξη χρονών, έτρεξε στο περιβόλι και μου έφερε ένα κλαδάκι γεμάτο Μή με λησμόνει και μου ελπε: «Αυτό τό λουλουδάκι μ' άρέσει. Θά τό βάλω στο λεύκωμά σου γιά νά μέ θυμάσαι». Χρησή μου άδελφούλα! Λίγοι μήνες πέρασαν από τότε κι' ένα πρωί δέν ήπληξε πιδό στον κόσμο. Γι' αυτό, τό λουλουδάκι τούτο γιά μένα είναι από τά πιδό πολύτιμα μου πράγματα. Όταν θά τό ιδω, νομίζω ότι άκούω τήν γλυκειά τής φωνούλα και βλέπω τό μικρό της χεράκι νά μου τό δείξη.

Μά σε καλό μου! Γιαι θλόωσαν έτσι τά μάτια μου; Δέν ντρέπεσαι λιγάκι, Άνανια, νά συγκινείσαι έτσι σαν παιδί; Ή κυρά-Μάρθα που άφίνει τά δάκρυά της νά τρέχουν ελεύθερα σε πρόσωπό της, είναι συγκινημένη, μά εγώ ένας άντρας...

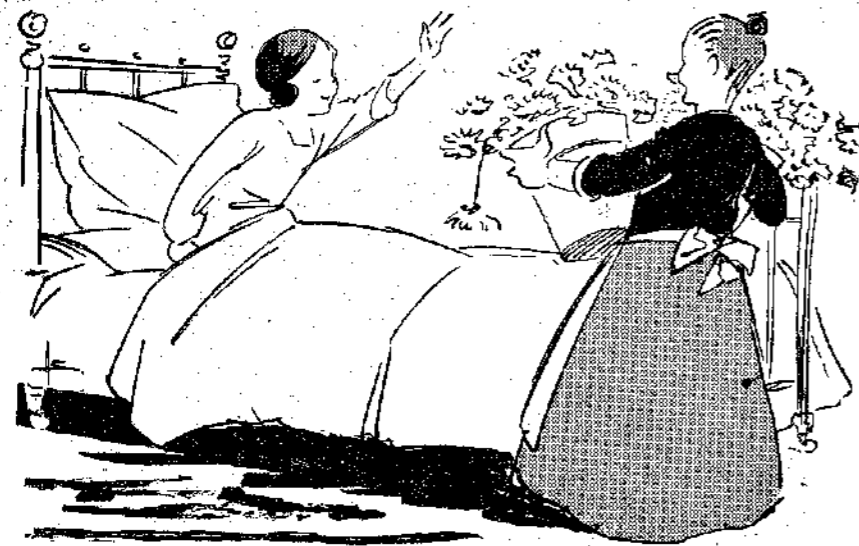

Όσες φορές τή ρώτησα άν μάγκια, πάντα μουσε ναίει. (Σελ. 319, στ. 6΄.)

«Αποτραβήχτηκα λίγο παράμερα για να σφουγγίσω τα μάτια μου δίχως να με δούν, κι έτσι δεν μπόρεσα να ακούσω τί έλεγε ή Κενεσόβια στην κυρία Διάπλασις για να ξεγύση την αγάπη της στο Μή με λησμονεί, και πρόφθασα μόνον τα τελευταία λόγια της Γλυκυιάς Σαμουελοπούλας που έλεγε ότι, εκτός από το λουλούδι αυτό αγαπάει και τη γαζία, γιατί της θυμίζει μιὰ πεθαμένη φίλη της.

«Α, τί; Πάλι νέες συγκινήσεις θάχουμε; Έγώ δεν άντέχω, θά πάω σέ τίποτε άλλα λουλούδια, πιδ εσύ όμως. Νά ένας δλάνθιστος κάμπος με ζωηρόχρωμες άνεμοφόρες μικροί περιβολάρηδες και περιβολάρισσες που τις καλλιεργούν είναι από τους πιο γνωστούς μας φίλους. Νά το Οδρανίο Τζεο, νά το Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, νά τόσοι και τόσοι άλλοι.

— Άδισταχτα μπορώ νά πώ ότι μ' άρέσει ή άνεμώνη,

«Και μούφερε δυο γλάστρες με πελώρια χρυσάνθεμα». (Σελ. 320, στ. 6.)

δήλωσε τό Τριανταφυλλένιο Δάκρυ. Μάς δίνει την έντύπωση μιὰς μικρής χαριτωμένης ύπαρξης που γεννιέται για λίγο, σκοπάζει τη δροσιά γύρω της κι ύστερα σβήνει έτσι απλά όπως είχε γεννηθεί. Κι' άκομη μοιάζει με τή ζωή που κλάθει ή φαντασία κι' ύστερα σβήνουν άφήνοντας μόνον ένα άχνάρι από τό δροσερό πέρασμά τους. Μά και ώς λουλούδι είναι όραία ή άνεμώνη. Για πλησίασε, αγαπητέ Άνανια, νά τις δής καλύτερα τις άνεμώνες που καλλιεργώ. Κοίταξέ τις τί άπλές που είναι, μά και τί μεγαλοπρέπεια που έχουν. Πέντε-έξη πέταλα μόνον στην κορυφή ενός λεπτού μίσχου και τίποτε άλλο! Κοίταξε όμως τί ποιητικά χρωματισμών. Κοίταξε αυτές τις κόβ, τις πένθιμες. Μά κι' ένα άλλο άκόμη έχω παρατηρήσει στις άνεμώνες. Άλλάζουν χρωματισμό μέσα στην ίδια μέρα. Τυχαίνει πολλές φορές νά είναι την αύγη έλαφριά χρωματισμένες και στη δύση νά σκουραίνουν.

— Έγώ δεν έχω κάνει τέτοιες επιστημονικές παρατηρήσεις, τόν έκοψε τό Οδρανίο Τζεο. Έγώ, αγαπητέ Άνανια, για νά σού όμολογήσω την άλήθεια, όταν πρωτοείδα άνεμώνη, την πέρασα για ξεβαμμένη παπαρούνα. Ήταν κάποτε, πάνε πολλά χρόνια τώρα, διαν είχ' άνέβει σ' ένα έρημο έκκλησιδάκι. Τό χλωροκόκκινο αυτό λουλουδάκι, που άνυπεράσπιστο στηριζόταν στο μικρό του κοτσανάκι, μου φάνηκε τόσο συμπαθητικό, που δεν θέλησα νά τό κόψω για νά τό στριμώξω με τ' άλλα άγριολούλουδα του μπουκέτου μου. Τι όμορφη βρήκα επάνω του; Δεν έξω και τώρα άκόμη. Γιατί τό συμπαθησα; Ούτε κι' αυτό. Ίσως γιατί τόδα μακριά από τ' άλλα, κατάμονο, ίσως γιατί μου φάνηκε άνυπεράσπιστο.

Σ' αυτό τό διάστημα είχαν πλησιάσει ή κυρία Διάπλασις και τό ύπόλοιπο σπτικό θάύμαζαν τις άριστουργηματικές πραγματικά άνεμώνες του Τριανταφυλλένιο Δάκρυ.

— Μά έλάτε νά ίδιhte και τίς δικές μου, διαμαρτυρήθηκε ή Κεραλλωνίτης. Έγώ δεν βρίσκω λόγια για νά θυμησω τό ταπεινό λουλουδάκι. Θά σάς αναφέρω όμως τά λόγια του ποιητή: «Αι' τά λουλούδια όπου άνθίζουν, μέσ στο χειμώνα...

— Έγώ δίνω την προτίμησή μου, σ' όποιον λουλούδι, ξεχωρα από την έξωτερική όμορφιά κρύβει μέσα του και την όμορφιά της ψυχής, τόν έκοψε ή Ρέα Σελβία. Τι είναι τ' άλλα τ' άνθη μπροστά στην άνεμώνη, που χωρίς κανείς νά τη φροντίσει, της φθάνει λίγη βροχούλα για νά στολίσει τους κάμπους μέσα στην καρδιά του χειμώνα, ενώ τ' άλλα άνθη, για νά ζήσουν μέσα σέ τέτοιο κρύο, κρύβονται στή πλούσια θερμοκοιτίτα.

— Καλέ, τί είναι εκεί; Έκανε μ' άπορία ή Μπεμπέκα μας κοιτάζοντας προς τό δεξιά.

— Αυτό είναι τό γιασεμιά μας, έξηγησε πρόθυμα τό Κρητικό Άκρογιάλι. Βλέπετε τί πρώιμα που είναι; Άντι ν' άνθίσουν τό κατακαλόκαιρο, άνθίζουν τώρα τό Μάη. Μά κι' οί περιβολάρισσές τους τά περιποιούνται μ' άληθινή λαοφιλία. Έγκαταλείψαμε τις άνεμώνες και προχωρήσαμε κατά τή μάντρα του περιβολιού, όπου όλος ό τοίχος ήταν σκεπασμένος από κανάλικα γιασεμιά που εδίδιαν τον τόπο. Πρωτες-πρώτες βλέπουμε δυό έργατικές περιβολάρισσες τις μικρές μας φίλες Φιόρο του Δεβάντε και Γαλανομάτα.

— Για ιδέστε τί θαυμάσια είναι τό γιασεμιά μου, μάς λέει τό Φιόρο του Δεβάντε. Είναι τό λουλούδι που πρωτανίγκρυσά διαν ήρθα στον κόσμο! Είναι τό λουλούδι που με τή λεπτή, έλαστική μυρουδιά του με τραβούσε κοντά του σαν ήμουν μικρούλα. Όρες-ώρες, οί σταυροί που σχημάτιζαν τά κάταστρα μικρούλα πέταλά τους μου φαίνονταν σαν άστράκια τ' οδρανίου.

— Έμένα τό γιασεμιά, λέει ή Γαλανομάτα, με κάνουν και θυμάμαι τό σπτικό του μακαριτη του παππού μου, όπου ή αβλή ήταν γεμάτη γιασεμιά και κάθε πρωί κατέβαινα κι' έκανα στεφανάκια. Καμιά φορά με συντρόφευε κι' ό παππούς μου σιγανοτραγουδιόντας κανένα κλέφτικο τραγούδι. Σάν φύγαμε από την πατρίδα, ή μαμά μου είχε φυλάξει μερικά στεφανάκια και τήν ταχουμε φυλαγμένα σ' ένα βιβλίο. Κάθε φορά που άνοίγω τό βιβλίο και βλέπω τό γιασεμιά, μου φαίνεται πως βρίσκομαι στην αβλή του καίμενου του παππού, κι' άθελα σφουγγίζω από τά μάτια μου ένα δάκρυ. Γιατί συχνά οί πιο μικρές άναμνησίες φέρνουν τις μεγαλύτερες συγκινήσεις.

— Και σύ μάς συγκίνησες, Γαλανομάτα, είπε ή κυρία Διάπλασις. Για νά ιδούμε οί άλλες περιβολάρισσες τί θά μάς πούνε.

— Έγώ, εγώ! φώναξε ή Δοξία. Άγαπώ πολύ τό γιασεμιά. Τό άγνό του χρώμα, τό μεθυστικό του άρωμα, τό λεπτοκαμωμένο του σχήμα...

— Σας παρακαλώ, κυρία Διάπλασις, είπα έπεμβαίνοντας. Ή ώρα είναι προχωρημένη και πρέπει νά επισκεφθούμε όλα τά παιδιά. Μη μάς παρη ή νύχτα.

— Μά άμα βραδυάξει φεύγουμε κι' έμεις από τό περιβόλι, έξηγησε τό Κρητικό Άκρογιάλι. Μόνον σήμερα, επειδή είναι παραμονή της Πρωτομαγιάς, κάνουμε έξαιρέση. Τώρα όμως που είδατε τά πρώιμα, θά σάς πάω και στή όψημα. Καλλιεργούμε κυκλάμινα που κατορθώσαμε νά τά κρατήσουμε από τόν Οκτώβρη ως τό Μάη.

— Καλέ αυτό τό περιβόλι είναι μοναδικό σ' όλον τόν κόσμο! είπε με θαυμασμό ή Έλπίς.

— Δεν πιστεύω, μάς κολακεύετε, έκανε μετριόφρονα ό δδηγός μας. Άλήθεια όμως τά κυκλάμινά μας, ή μάλλον τά παιδιά που τά καλλιεργούν, αξίζουν κάθε έπαινο. Νά, αυτά έδώ, τά κυκλάμινα του Ανσόχαρτου, είναι από τά ώραιότερα.

Ό μικρός περιβολάρης στέκονταν κάπως άπόμερα. «Όταν όμως άκουσε τ' όνομά του, πλησίασε.

— Άγαπάω τό κυκλάμινο, μάς είπε, όχι μόνο γιατί έχει όρατα λουλούδια, άλλα γιατί έχει και όρατα φύλλα. Τι άνθη του ξεπροβάλλουν με χάρη τό κεφάλι τους πάνω σ' ένα λεπτό μίσχο, άνάμισα απ' τά φύλλα του που έχουν επάνω τους ζώνες με όλες τις άποχρώσεις του πρασίνου. Άγαπάω τό κυκλάμινο πότερο κι' από τό φανταχτερό τό ρόδο, κι' από τόν ταπεινό μενεξέ κι' από τό μυροβόλο γιασεμιά. Ίσως γιατί έχει λίγο απ' όλα. Είναι κι' όμορφο νά τό θαρξής, και ταπεινά, παράμερα στις ρίζες των δέντρων φυτρώνει, μεσ στο γλυκειά εσθιά.

— Δέ συγκρίνω εγώ τό κυκλάμινο με τ' άλλα τά μεγάλα και τό περφηνα λουλούδια, είπε περηφάνως ή Βουνοκορφή. Πάντοτε είναι κρυμμένο κάτω από τ' άγρια κοιλίτσι κανείς πολύ νά τ' άποκτήσει, πολλές φορές τό χέρι του πληγώνονται, άλλα κατοπιν άνταμείβεται. Μήπως έτσι δεν είναι και ζωά; Δεν κοπιάζει κανείς για ν' άποκτήσει κάτι; Τι μπορεί νά γίνει χωρίς κόπο;

— Πούδς μπορεί νά ιδή τό άγνό κυκλάμινο και νά μήν τ' αγαπήσει; Έκανε τό Φτωχό Κρητούλι.

— Έμένα μ' άρέσει, όχι μόνον νά κόβω τό κυκλάμινο, άλλα και νά τό ξεριζώνω όλόκληρα, δήλωσε ή Κυρά Φροσύνη. Νά, όλα αυτά τά κυκλάμινα που καλλιεργώ, τά έχω ξεριζώσει μόνη μου απ' τό βουνό. Μία μέρα που παιδεύομουν νά βγάλω μιὰ πατάτα από κυκλάμινο, βλέπω μπροστά μου ένα μικρό νά μου λέει με φίλη φωνίτσα: «Δόστε μου νά πάρω γάλα της μητέρας. Είναι άρρωστη, κυρά.» Του έδώσα ό,τι είχα επάνω μου. Την άλλη μέρα, καθώς περνούσα από την ίδια μεριά, βλέπω τό μικρό καθισμένο χάμο φωνότανε σά νά με περιμένει. Μόλις με είδε, σηκωσε από χάμο ένα μπουκέτο από κυκλάμινα και μου τά πρόσφερε χαμογελάοντας. Τόσο συγκινήθηκα, που δάκρυσα.

— Άλήθεια ήταν μιὰ σπάνια ένδειξη εύγνωμοσύνης, είπε ή κυρία Διάπλασις.

— Πάμε, τώρα κι' από δω, είπε τό Κρητικό Άκρογιάλι.

— Άρχισα νά προχωρήσω δίχως νά στεκόμαστε πουθενά σχεδόν. Νά οί όλοκραίνες βραγίς με τούς βασιλικούς. Δυό παιδιά, μόλις μάς είδαν νά περνούμε, ξεχώρισαν από τ' άλλα, έτρεξαν και μάς προσέφεραν από ένα κλαράκι βασιλικό που μσοχολούσε.

— Μου φαίνεται ότι κανένα λουλούδι δεν θ' αγαπήσω όσο τόν βασιλικό, δήλωσε ή Χρυσοάνδαλος Αγή, γιατί με συνέδεσε μαζί του ή ζωή της ξενιτιάς. Όταν έφευγα από την πατρίδα μου για νά μπώ έξωτερικός σ' ένα σχολείο της Αθήνας, ή μητέρα μου με τά δάκρυα στή μάτια μου έδωσε μιὰ μικρή γλάστρα βασιλικό. «Πάρ' το, μου είπε, για νά σού θυμίζει την οικόγενειά σου και την πατρίδα σου.» Κι' άλήθεια, κάθε φορά που νοσταλγούσα τή μητέρα μου έτρεχα στο παράθυρο όπου είχα τή γλάστρα, και κολλούσα τά χείλη μου στή πράσινά της φύλλα. Τό όραμά τους με μεθούσε και νόμιζα πως μιὰ ζεστή πνοή μου χάιδευε τό πρόσωπο κι' ό πόνος μου μαλάκωνε.

— Έμένα μ' άρέσει ό βασιλικός, γιατί όταν σκόρπισε τό άρωμά του, έβάνησαν από τόν ύπνο τους οί άμαρτωλοί και εισήλθον εις τόν δρόμον της άρετής, έκανε άποφθεγματικά ή Μυροβόλος Άνδρας.

Παίρνουμε τό βασιλικό κι' εύχαριστούμε τά καλά διαπλαστούλα. Τώρα περνούμε από τις γαρφαλιές. Πέσες είναι, και τί όρατες! Μά που μάς άφίνει ό δδηγός μας νά τις θασύσουμε.

— Σταθήτε, σταθήτε, μάς φωνάζει μιὰ μικρή περιβολάρισσα, ένα κοριτσάκι ός δεκα χρονών. Στεκόμαστε, και όταν ήρθε κοντά, άναγνωρίσαμε την αγαπητή μας Βασιλοπούλα.

— Όλω νά σάς δώσω μερικά γαρφαλά, έκανε λαχνασμένη. Έχω ένα σορό γλάστρες και τις περιποιέμαι μοναχή μου. Θαρρώ πως βλέπω άκόμη τή χρυσή μου μαννούλα νά κόβη, νά σκαλίξη και νά ποτίξη στοργικά τ' αγαπημένα της λουλούδια. Είχε όλες τις γλάστρες στή σειρά. Μόλις είχα άρχισα νά μετρώ. Μιά, δυό, τρεις, όλες ήταν 25 ως 30 με πολλούς και διαφόρους χρωματισμούς. Άκόμα αισθάνομαι βαθύ πόνο σέό αντίκρυσμα του αγαπημένου μου λουλουδιού και μου φαίνεται πως ή ψυχή της αγαπημένης μου μαννούλας θά μου στέλνη χίλιες ευχές σά με βλέπει νά σκαλίξω και νά ποτίξω τά γαρφαλά της.

Πάλι θάμπωσαν τά μάτια μου! Μπα σέ καλό μου, καλέ τί είναι τοτό σήμερα, Πολύ ευλόγητος έχω γίνει τελευταία.

— Πώ, πώ, μαργαρίτες! φωνάζει έξαφνα ή Κική. Μπροστά μας άπλωνόταν ένα χρυσοπράσινο χαλί από

κίτρινες μαργαρίτες. Και γύρω-γύρω τό χαλί αυτό τό στόλιζαν οί φουντοί θάμνοι από τις άσπρες μαργαρίτες, που ήταν κι' αυτοί δλάνθιστοι.

— Στάθητε, σταθήτε, μάς φώναζαν από μακριά πέντε-έξη Διαπλαστούλα, που έρχονταν τρέχοντας με τ' άσπρα μαργαρίτες στή χέρια τους.

— Ξέρετε γιατί αγαπώ τή μαργαρίτα; Γιατί είναι τό όμορφότερο λουλούδι, τό πιο άπλό στή χρώματά του, και γιατί κι' αυτή ή ίδια μ' αγαπά. Όσοι φορές την ρώτησα άν μ' αγαπά, πάντα μουπε «ναί». Μπορώ κι' έγω στή έρηνησθή την αγάπη μου; Όχι, βέβαια. Την αγαπώ από πολύ απ' όλα τ' άλλα τά βουβα κι' ακατάδεχτα λουλούδια.

— Σταθήτε, σταθήτε, μάς φώναζαν από μακριά πέντε-έξη Διαπλαστούλα, που έρχονταν τρέχοντας με τ' άσπρα μαργαρίτες στή χέρια τους.

Μά που νά σταθούμε! Ό δδηγός μας μάς πήγαινε κιόλας άλλο. Μόνον ή Μπεμπέκα κι' ή Κική δεν θέλησαν νά χάσουν τό λουλούδι κι' έμειναν πίσω και τά πήραν. Όταν ύστερα από ώρα πολλή μάς έφθασαν, τις ρωτήσαμε νά μάς πούν ποιά ήταν τά ευγενικά Διαπλαστούλα, άλλα δεν έξεραν.

— Τώρα θά σάς πάω στή σπάνια κι' έξωτικά λουλούδια, μάς δήλωσε ό δδηγός μας. Τά έχουμε σ' ένα μικρό τμήμα του περιβολιού μας. Άλλ' είναι από τά πιο αξιοθέατα. Έδώ, αυτές που βλέπετε, είναι οί μανόλιες. Τις καλλιεργούν ή Ναις και τό Κοκκουτσάκι.

— Έγώ στή μανόλια έχω μιὰ ξεχωριστή αγάπη, είπε τρυφερά ή Ναις, όχι γι' άλλο λόγο άλλα γιατί μου θυμίζει τόν μικρούλη μου άδελφό, που μιὰ μέρα στερήθηκε τό παγατό του, που τόσο του άρέσει, για ν' άγοράσει μιὰ όραία μανόλια και νά την προσφέρει τής μαμάς.

— Έγώ, για νά βρω τούτη τή μανόλια, ρυμουκνόνουσα τή ζωή μου! μάς δηλώνει τό Κοκκουτσάκι. Έπήρα τό άερο

«Εργασία αντίκρισα εκεί ένα λουλουδάκι...» (Σελ. 321, στ. α.)

πλάνο και ύστερα από μιὰ ήλιγγιάδη πτήση έφθασα σέ τρεις χιλιάδες μέτρα ύψος, σέ μιὰ κορυφή των Ίμαλαίων. Εκεί βρήκα αυτό τό δέντρο με τό θαυμάσιο λουλούδι του. Κοιτάξτε το. Τά βαθυπόφυρα πέταλά του είναι στην καρδιά του τριανταφυλλένιο τρυφερό, και τό βαθύ μεθυστικό του άρωμα γεμίζει την ατμόσφαιρα.

Πραγματικά γεμίζει την ατμόσφαιρα και σέ τέτοιο σημείο μάλαστα, που μ' έπιασε πονοκέφαλος.

— Και πως τό λένε αυτό τό είδος, που δεν είναι ή κοινή μανόλια; ρώτησε ή Φιφή κοιτάζοντας με δέος τό έξωτικό φωτό.

— Μανόλια Καμπέλ, έκανε με καμάρι τό Κοκκουτσάκι. Θά ήθελα πολύ νά σάς προσφέρω από ένα λουλούδι, άλλα είναι τόσο μεγάλα και τόσο λίγα.

— Οί γαρδένιες μου όμως έχουν λεπτότερο άρωμα, είπε ή Νυφούλα τ' Οδρανίου, πλησιάζοντας. Πάρε μιὰ, αγαπητέ

μου 'Ανανία, για να στολίσης την κομπόζιτά σου. Το φτωχό μου μυαλό δεν βρίσκει τις κατάλληλες λέξεις για να δικαιολογήσω την προτίμησή μου σ' αυτό το λουλούδι. Μ' αρέσει λιότερο απ' όλα η γαλαρία, γιατί συμβολίζει την αγάπη, τη γαλήνη, τον ζωγράφος για να σου δώσω να καταλάβης τι αισθάνεται η ψυχή μου για την αγγελική γαρβένια.

— Έμένα δεν μ' αρέσουν τα φανταχτερά λουλούδια της αγοράς, την έκοψε η Παλιή 'Αθήνα. Εγώ αγαπώ περισσότερο απ' όλα μια ταπεινή πρασινάδα, τον άγριο πρίνο. Με θυμίζει κομπάρζια του και με με τα βαθυπράσινα άγρια του φύλλα, στολίζει τόσο όμορφα το σπίτι της ημέρας των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς.

— Μαζί με τον πρίνο, ταιριασμένος πάντα είναι κι ο ξύδος, είτε η Μπέλλα Κούκλα, κρατώντας ένα κλαράκι ξύδο στα χέρια της. Με τα στερογγυλά και τρυφερά πράσινα φύλλα του, που ανάμεσα τους ξεπροβάλλουν σαν μαργαριτάρια τ' άσπρα του λουλουδάκια, είναι το σύμβολο των μεγάλων γεγονότων. Ανθίζει τις ημέρες που γεννιέται ο Αυγερινός μας, ανθίζει και την Πρωτοχρονιά.

— Όραία είναι τα λουλούδια σας, είτε η κυρία-Διάπλασις, μα και τα δυο συνδέονται με έθιμα ξενικά. Για τον Έλληνα λαό, ούτε ο ξύδος ούτε ο κρινός έχουν συμβολική

σημασία. Ήταν γεμάνας βαρέως και τα χιόνια μας είχαν σφαλίσει στο σπίτι μέρες πολλές. Σάν όνειρο θυμάμαι πως το κοιμισαμε το παιδί μας, μα δεν ήταν πουθενά ένα λουλουδάκι να το βάλλουμε. Τότε, δεν ξέρω πως, σ' ένα ποτήρι, από την καλοκαιριά ακόμα, βρέθηκαν ένα μπουκέτο δακρυάκια.

— Τι είναι αυτά τα δακρυάκια; ρώτησε η περιέργη Κική. — Δακρυάκια λέμε έμεις τους νοκισμούς, εξακολουθήσε η Χωρίς Φτερά. 'Η μαννούλα μου δοξαίσε το μπουκέτο και έκλεινο και τ' έβαλε στα χερμάκια του παιδιού μας. Μισομαραμένα, όπως μαραμμένο ήταν εκείνο, ταιριάσανε. Άσπρα και κίτρινα τα λουλουδάκια, άσπρο και κίτρινο και το παιδάκι μας.

— Πάμε να φύγουμε, 'Αγάπη, είπα στη μεγάλη αδελφή μου. Δεν αντίχω πιά στις συγανήσεις.

— Σταθήτε, σταθήτε, έκανε πίσω μας μια φωνή. Μη φύγετε πριν ν' ακούσετε και μένα και να ιδήτε τα χρυσάνθεμά μου.

Γυρίσαμε και είδαμε την αγαπητή μας Νέλλη.

— Δεν υπάρχει φόβος να σας συγανήσω με την ιστορία μου, μάς είπε. Τα χρυσάνθεμα τ' αγαπώ από μια φορά που ήμουνα άρρωστη. Ο γιατρός που τον ρωτούσα κάθε μέρα μ' άγωνία πότε θα σηκωθώ, μου άπαντούσε: «αύριο».

Και το αύριο δεν έρχόταν, κι άπογοητευόμουν έντελως. Ήταν κιόλας άρχές του Νοέμβρη, έξω ο ούρανος μαύρος, σκοτεινός μου φαινόταν πως η ζωή μου θα κυλούσε πάντα σ' αυτό το κρεβάτι, με μέρες άηλιαιες πάντα... Έξαφνα θυμήθηκα τα χρυσάνθεμά μου. Ν' άνθισσαν τάχα; Φώναξα την ύπηρετρια και μούφερε δυο γλάστρες. Στη μια άνθισαν κελώρια χρυσάνθεμα κτρινοχέρουσα σαν ήλιοι φωτεινοί. Στην άλλη λευκά σγουρά, σαν σγουρό-μαλλα κεφαλάκια. Κι' ήταν σά να γέμισα η κάμαρα φώς και ζωή και χαρά, κι' άπλώθηκε παντού, ακόμα και στην ψυχή μου την άπελπισμένη. Και τα χρυσά λουλούδια βοήθησαν να ξαναγυρίσω ή ύγεια γρηγορώτερα στο άρρωστο κορμί μου.

— Όραία, έκανα μ' άνακούφιση. Μπράβο, Νέλλη, μάς έδωσας κινηράγιο. Κοντεύουμε κι' έμεις ν' άπογοητευόμμε με τα θλιβερά που ακούγαμε.

Μιλώντας έτσι είχαμε φθάσει ως τα κάγκελα του περιβολιού. Έδώ ήταν κι' η πόρτα απ' όπου θα βγαίναμε. Τη στόλιζαν δυο αναρχοχητικά φυτά: ένα άγιόκλημα και μια πολύχρωμη περιπλοκάδα. Το ένα το σκάλιζε η φίλη μας ή 'Ηλιογέννητη, και το άλλο ο φίλος μας Περιπλοκάς. Μόλις μάς είδε, ή 'Ηλιογέννητη έτρεξε και μάς έδωσε μια άγκαλιά δάανάστα κλαριά.

— Είναι σάν όνειρο λευκής όμορφιάς, μάς είπε με ποιητική έξαρση. 'Η άνοιξη έρχεται για μένα με τ' αγαπημένο αυτό λουλούδι. Βλέποντας τα όχρδλευκα άνθη του να σαλεύουν σάν άγέρα, σκέπτομαι πως κάτι τέτοιο θάχει γίνει και μια άγνή παιδική ψυχούλα, που γνώρισα στα παιδικά μου χρόνια.

— Με συγχωρείτε που δεν σας δίνω από τα λουλούδια μου, αλλά φοβόμμαι μήν την πάθετε σάν κι' έμένα τον ίδιο, είπε ή Περιπλοκάς. Μια φορά, όταν ήμουνα έξι χρονών, είχα πάει σε μιά θείας μου για να περάσω όλη τη μέρα. Εκεί έθαύμασα τις άπειρες περιπλοκάδες της, που είχαν άλλες κόκκινα, άλλες μαβιά κι' άλλες άσπρα λουλούδια, κι' έδιαν ένα τόνο χαρούμενο στην αύλη του σπιτιού. Τάπόμενα που έφυγα, σκέφθηκα να πάω στη μαμάκι λίγα από τα όμορφα αυτά λουλούδια. Μα έμεινα με το στόμα άνοιχτό που δε βρήκα κανένα, και σάν άκουσα τη θεία μου να μού λέει πως όι περιπλοκάδες ζούν μονάχα ως το μεσημέρι, ή τρυφερή παιδιάτικη ψυχή μου έγυσε ποτάμια δάκρυα γι' αυτά τα λουλούδια. Γιατί είναι φυσικό στους άνθρώπους ν' αγαπούν τα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

1. ΓΙΑΣΤΕΜΗ Κ. ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗ, Κυρά της Θάλασσας, 'Αθήνα-Ιστορία, Α' Βραβείον Διαγωνισμού Ποήματος και 25ου Διαγ. Δόσεων. — 2. ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΥΡΙΟΣ, Ριγελάντης, 'Ανδρας, 'Ισότημος Α' Βραβείου 25ου Διαγ. Δόσεων. 3. ΧΡΥΣΟΥΛΑ Κ. ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗ, 'Ηλιογέννητη, 'Αθήνα-Ιστορία, Α' Βραβείον 25ου Διαγ. προς Σύνθεσιν Πνευματ. 'Ασκήσεων και 'Ισότημος Α' Βραβείου 25ου Διαγ. Δόσεων.

σημασία, σχετικά με τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. — Δεν μπορείτε όμως να πείτε πως και το δικό μου δεν είναι γνήσιο ελληνικό λουλούδι, ακούστηκε μια φωνή από πίσω μας.

Γυρίζουμε και βλέπουμε τον καλό μας φίλο το Νάμισσο.

— Και πιά λουλούδι καλλιεργείς εσύ; τον ρωτάμε.

— Το λουλούδι που φέρω τ' όνομά του: τον Νάμισσο. Για μένα έχει ιδιαίτερη σημασία, όχι καθαυτό σάν λουλούδι αλλά σά σύμβολο μιάς άξεχαστης παιδικής φιλίας. Όταν ήμου μικρός, είχα φίλο ένα παιδάκι πάντα άσθενικό. Τις σπάνιες φορές που ήταν καλύτερα, τού έκανα συντροφιά σάν κήπο του σπιτιού του, μα τον περισσότερο καιρό καθόμουν πλάι σ' αυτό προσκεφάλι του. Κι' όταν ήλθε ο καιρός που ο Θεός το κάλεσε κοντά του, βρισκόμουν και στις όρες της άγωνιάς δίπλα του. Κατάλαβε το τέλος του και θέλησε να μου δώ η κάτι για να το θυμάμαι. "Έφερε μια ματιά γόφου και κ' άστερα μου είπε: «Πάρε αυτός τους νάμισσους», κι' άλλαξε το χερμάκι του δίπλα σ' αυτό κομμωδινό, όπου σ' ένα όμορφο άνθογαλάκι δροσίζονταν ένα μπουκέτο νάμισσοι. 'Ο μικρός μου φίλος; βρισκεται από καιρό σάν όφρανό, μα τα φτωχά λουλούδια τάχω κλεισμένα σε κάποιο κοντί για άνάμνηση.

— Οι νάμισσοι μου θυμίζουν τον χαμένο αδελφούλη μου, είπε ή Χωρίς Φτερά πλησιάζοντας, χωρίς να την πάροουμε είδηση. Θά ήμουν ως τεσσαράρον χρονών, όταν τον χά-

πράγματα που πάσχουν και πρϋ πεθαίνουν γρήγορα. Άργότερα πήρα ψευδώνυμο από το λουλουδάκι και τόν διατηρώ ακόμα και τώρα που κοιτεύω να γίνω τέλειος άνδρας.

Είχαμε βγει πιά έξω από την πόρτα. Είμαστε όλοι μας φορτωμένοι λουλούδια τόσο, που δεν μπορούσαμε πιά να κρατήσουμε άλλα. Ένα πλήθος Διαπλαστοπούλες και Διαπλαστοπούλα μάς συνόδευαν σάν τιμητική συνοδεία.

— Στο καλό, κυρία Διάπλασι, καλός σας Μάης! — Εύχαριστούμε, εύχαριστούμε! 'Επίσης!

Έδώ μάς άφησε κι' ο δδηγός μας. Τόν εύχαριστήσαμε θερμά για όλο τον κόπο που έλαβε και τόν καληνυχτίσαμε, γιατί είχε πιά βραδυάσει για καλά. Έξαφνα, ποιός είναι αυτός που βλέπουμε να έρχεται προς το μέρος μας; Μπα, ο φίλος μας ο Ντίνος Άδεργίτης.

— Κι' εσύ με τους περιβολάρηδες ήσουν; ρώτησε ή κυρία. Περιέργο! δεν σε είδαμε.

— Δεν είμαι περιβολάρης, μάς δήλωσε ο φίλος μας, αλλά ήρθα ως έδω, ψάχνοντας να βρω το αγαπημένο μου λουλούδι.

— Και ποιό είναι; ρώτησα: — Αυστηρώς δεν το ξέρω. Μια φορά μονάχα τόχω δει. Θά έτυχε βέβαια και σένα κάποτε, άγαπητή 'Ανανια, μα άνοιξιάτικη μέρα να πλανηθείς στους άνθισμένους άγρους και να συναρπασθής τόσο, που να μη θέλεις να τελειώση ποτέ ή παρακλήση αυτή...

— Όχι, είπα, δεν μούτνυς. Έγώ είμαι σπιτόγατα. Άλλά δεν πειράζει, εξακολουθήσε.

— Άν σου τύχαινε, θά καταλάβαινες την σκαίλα μου το άνοιξιάτικο εκείνο άπόγευμα, όταν ένας κελώριος τοίχος από βρόχους μού έκοβε στο άραιότερο σημείο το μονοπάτι που είχ' ακολουθήσει. Μα το κώλυμα εκείνο μού κέντησε σ' άπάνταστο βαθμό την περιέργεια για το άγνωστο που μού έκρυβε και που το φανταζόμουν άπειρώς πιο άραίο. Σ' ένα λεπτό πήρα την άπόφαση κι' αναρχοχήθηκα, ή μάλλον ταλαιπωρήθηκα και λαχανιασα τόσην ώρα για να φθάσω στην κορφή. Μα... άνθρακες ο θησαυρός. Κρέμα σάν κόπο που είχα κάνει Μπροστά μου ξεπλωνόταν ένας κατάξερός κάμπος, όλος πέτρες και χωρίς έχνος χορταριού. Φοβερά άπογοητευμένος και λαχανιασμένος από την κοπιαστική αναρχοχήση, κάθησα σ' ένα λιθάρι. Μα ξαφνικά άντικρουσα εκεί ένα λουλουδάκι που μού διέφυγε την πρώτη στιγμή.

Ήταν μοναχό του, μονάκριβο, φυτωμένο σε μια γούβα του βράχου, σε μια φουχτίσα χόμα. Άδύνατο να φανταστήτε τη χαρά και την άγαλλισή μου. Δεν ξέρω αν θά το πρόσχα ανάμεσα στα πολυποικίλα κι' εκθαμβωτικά λουλούδια ενός θερμοκηπίου. Μα εκεί μού τράβηξε τόσο το ένδιαφέρον, που θάθελα να ξεπλωθώ δίπλα του και να τού πιώ, με σιγανή φωνή, τρυφερά λογάρια. Ήταν, όσο θυμάμαι, κτρινοπέταλα, σε σχήμα άρχαίας ληκύθου, και είχε πλατιά άνοιχτόχρωμα κρίσινα φύλλα με σκουρότερες λουρίδες.

— Άχ, τί όφραλο! φώναξε ή 'Αγάπη. Και ούτε το ξαναείδες, ούτε έμαθες το όνομά του;

— Όχι, ποτέ, είπε ο Ντίνος Άδεργίτης. Δεν είναι περιέργο

— Πολύ περιέργο, μα και ποιητικό, είπε ή κυρία. — Και τώρα με συγχωρείτε, αλλά θά ψάξω κατά κείνο το μέρος μήπως το βρω, είπε ο φίλος μας.

Έμεις εξακολουθήσαμε το δρόμο μας κατά το σταθμό. Τα κορίτσια τραγουδούσαν ένθουσιασμένα «Καλώς μάς ήρθε ο Μάης» και «Πρωτομαγιά, τα λουλούδα γιορτάζουν!» κι' ένα σόφρ όλλα πρωτομαγιάτικα τραγούδια. Είχαν πλέξει και στεφάνια και είχαν στολίσει τα κεφάλια τους. Θέλησαν να στολίσουν και το δικό μου, μα άρνήθηκα. 'Ο Άξαριός όμως δεν μπόρεσε νάντιασταθ ή κι' έγινε γελίσις με το κελώριο στεφάνι του. 'Ο κόσμος γυρίζει και μάς κοιτάζε με θαυμασμό.

— Τι σβήθυμ παρέα! — Καλέ, πού τα βρήκαν τόσα λουλούδια; — Καλέ, βαστούν χρυσάνθεμα, Μάιο μήνα! — Και μενεξέδες! — Και γιασίμας! — Και κρινούς! — Μπα! είναι ή κυρία Διάπλασις και το σπιτικό της!

Ζήτω, ζήτω! — Ζήτω ο 'Ανανίας, ζήτω ή Κυρά-Μάγδα!

Κατακουρασμένοι, αλλά κατευχαριστημένοι, γεμάτοι άνοιξιάτικον άέρα και δροσιά και άρώματα, φθάσαμε στο σπίτι μας. Εκεί άποχαιρέτησαμε κι' εύχαριστήσαμε τόν Άξαρία. Γεμίσαμε λουλουδια όλα τα βάζα, ως και τις κανάτες του νιπτήρα άκόμη, και κρεμάσαμε στεφάνια σ' όλες τις πόρτες και τα παράθυρα. Την ώρα που πέφταμε να κοιμηθούμε, είπα της 'Αγάτης:

— Σε παρακαλώ, αύριο να μη με ξυπνήσετε αν δεν ξυπνήσω μόνος μου.

— Και την κρίση της Κυριακής; Πότε θά την κάνεις; — Τι κρίση και ξεκρίση λές; Είδαμε τα παιδιά μας, είπαν το καθένα τη γνώμη του, δεν έχουμε παρά να μοιράσουμε τα βραβεία. Δεν είναι έτσι, κυρία Διάπλασις; Τα γράμματα πάρτε τα, δέστε τα με μια καρδέλλα και βάλτε τα στο άρχειο.

— Και το πρώτο βραβείο σε ποιόν θά το δώσετε; είπα ή 'Αγάπη. Έμένα με συγκίνησε πολύ ή Χωρίς Φτερά με το άδελφάκι της που δεν είχαν να το στολίσουν.

— Ά, όχι, διαμαρτυρήθηκε ή 'Επίσις. 'Η Νέλλη με την αιοιοδοξία της μού έκανε μεγαλύτερη έντύπωση.

— Και ξεχάσατε το λουλουδάκι του Ντίνου Άδεργίτη; έκανε ή Πίστις.

— Και οι τρεις άπαντήσεις είναι σχεδόν ίσότητες, δήλωσε ή κυρία-Διάπλασις. Μα τόν άγνωστο άγρολοούδο του Ντίνου Άδεργίτη με συγκίνησε και μένα περισσότερο. Άς δώσουμε σ' αυτόν το πρώτο βραβείο. Έτσι κι' έγινε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ντίνος Άδεργίτης [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλλη [19Ε], Χωρίς Φτερά [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνοόχαριτο [16Ε], Νάμισσος [15Ε]. Χρυσοάνθαλος Άγνή [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [12Ε] εις έκαστον). Ούρανο Τόξο, Βασιλοπούλα, Κυρά-Φροσύνη, Περιπλοκάς, 'Αιντά, Σικωγία, Άδρα, Πανελλήνιο 'Ονειρο, Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, Ρέα Σουλβία, 'Ηλιογέννητη, Βασιλεύς της Ζούγκλας, Κρητικό Άχρωγάλι, Έρσίκη, Ρωϊνόν Κελάδημα, Καταναπούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10Ε] εις έκαστον:) Φιόρο του Δεβάντε, Φάουστ, Δαναίς, Θούριος, 'Ιππότης Λόγγην, 'Αγνή, Βουνοκορφή, Βάτραχος 20, Νυχτοπούλι, Ναίς, Άροσούλα, Ξανθούλα, Έρνάντης, Γαλανομάτα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [8Ε] εις έκαστον:) Μίκυ Μάους, Σορέλλα ντ' Όζια, Μεγαλειόν της Κόπρον, Γλάρος του Αγαίου, Μαρία Πετρίτου, Σαλονιτίσσα. Μπουμπούλινα, Σόνια, 'Ιππότης τών Ρόδων, Άνοιξιάτικη Βραχούλα, Δούλη Δωδεκάνησος, Γλυκά Σαμιοτοπούλα, Κινεζούλα, Άτρώμιος Πειρατής, Νυφούλα τ' Ούρανο, Μυροβόλος Άνδρος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [6Ε:] όλοι όσοι άναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 42^{αν} ΚΥΡΙΑΚΗΝ

'Απ' όσα σύντομα ποιήματα συγχρόνων Έλλήνων Ποιητών—άπό Ρήγα Φεραίου μέχρι των σημερινών—γνωρίζετε, ποιό σας έκαμε τη μεγαλύτερη έντύπωση και γιατί;

'Η άπάντησις πρέπει να περιέχη δλόκληρο το ποιήμα, ή αίτιολογία όμως της προτιμήσεώς του να μην υπερβαίνη δυο σελίδες συνηθισμένης έκτατολής. Συμβουλευθήτε τόν 'Οδηγό για τούς όρους της συμμετοχής. Διαβάστε και τη σημερινή 'Αλληλογραφία. Προθεσμία μέχρι 15 Αύγουστου.

Κατ' έντολήν της Διαπλάσεως

O ANANIAS

ραία ιδέα και πολύ καλή ανάπτυξη του θέματος, ιδίως στην αρχή. Έχει όμως που συναντά κανείς μία φράση άφογη, βλέπει και κανένα επίθετο άτυπο ή άτακτικό με το ύφος που πρέπει να υπάρχει σ' ένα θρησκευτικό κομμάτι. Γιατί κάθε είδος πρέπει να έχει και το ανάλογο ύφος και τις ανάλογες εκφράσεις και μία λέξις που θα ταίριαζε πολύ ωραία σ' ένα άλλο έδω χτυπάει άσχημα. —Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ινανώνεται, αν δεν συνοδεύεται από το διαιτώμα αρ. 10. — Τα εγκρινόμενα ή ανενδομένα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα ανυποθέτουν από Α. Α. ενήκουν σε άγρία και σε άκ. κ. σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρενέ, κ. (ΝΓ). Άγγελουδί των Όνειρων, κ. (ΠΖ). Κόκκινη Κούκλα, κ. (;). Κόμης Γούχης, ά. (ΤΣ). Άραμς, ά. (ΤΣ). Πόθος, ά. (ΤΣ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Όμορφη Κουκλίτσα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: *Δυσόχαρτο* (φωτογραφία έληφθη βραβεύο και τετραδία άστάλησαν) *Άγρια* (έστειλα για τις συλλογές σου σου απήχησα πολύ δυσανάγνωστο το γράμμα σου μη γράφης τόσο πυκνά!) *Αιματόβαμμένη Δόχνη* (έστειλα και άλλα φυλλάδια στον Έρ. κομμάτι δεν είχες το δικαίωμα να στείλεις άλλο πριν μάθης την τύχη του πρώτου) *Βενεζανική Πύλη* (γιατί κατεσχέτησαν αυτά τα φυλλάδια! έλιψες να ιδούν ότι δεν έχουν τίποτα το έπιλήψιμο και θα σε το δώσουν από τα δυο κομμάτια, το ένα μόνο θα κρηθή) *Χλωμό Φγγάρι* (χαρι λύσεων έστειλα για το ποίημα δεν θυμούμαι, οπτε μπορώ να φάσω τώρα να το βρω) *Μακεδονικό Νούφαρο* (έλαβα, περιμένεσσι έστειλα 8 τετραδία) *Μόσχο Τζαβέλλα* (έχομαι παραστικά της αδελφής σου έστειλα 10 τετραδία) *Αίγλη* (βραβεύο έστειλα για τη «Λιτανεία του Φωσκόλου» το ίδιο μου γράφει κι η *Μεγάλη Έλλάς* όποτε πρέπει να τη δημοσιεύσω) *Τάσο Λούζη* (έχεις δικιο ή κλητική, στην κοινή όμιλο, είναι Τάσο, Πάνο, κτλ; αλλά δεν είναι λάθος και το Τάσο» *χαίρω που είσαι τώρα εντελώς καλά έχω στη διάθεσή σου βιβλίον αρ. 77, 40)* *Μαύρον Άστέρ* (έκαμες πολύ καλά θα σου πω άμα το διαβώω) *Διαβάτην* (το έσημείωσα, γιατί υπάρχει αίσωπειος μθος με το ίδιο θέμα και την ίδια ιδέα' αλλά τόσο το καλύτερο που δεν ήταν μίμηση, άλλ' άπλη συνάντηση έλαβα και το άλλο, κι άμα το διαβώω θα ιδώ τι θα γίνει, γιατί το βλέπω σάν πολύ μεγάλο) *Άρετήν* (χαίρω πολύ που αποφάσισες να μου γράφης' περισσότερα θα σου πω όταν έρθη ή σειρά του κομματιού σου) *Ευέλπιν* (πολύ ωραία ή περιγραφή της έκδρομής) *Νικόλαον Κ. Κάνα* (δ κ. Φαίδων έλαβε το γράμμα σου και σ'εχαριστέ πολύ' σε για την άπορία σου, δεν χρειάζεται Άθην. Βπιστολή, γιατί «φουτουρισμός» είναι είδος τέχνης, ή σχολή, ή τεχνοτροπία, που δεν μπορεί να άνδικρη τα παιδιά) *Άραπάκι* (σου έπέκρινα αυτό το ψευδώνυμο και σου έστειλα ότι μου παρήγγειλες, τόμο, βιβλία κτλ.) *Μηλολόφην* (έστειλα) *Νέαν Έλλάδα* (έστειλα 30 τετραδία) *Όρεσθην Α, Γιάναν, Τέκην Μπαρμπαλιάν, Φιλομήλαν* κτλ. κτλ.

Είς σεας επιστολάς έλαβα μετά την 28 Μαΐου, θάπανήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του 26ου Διαγωνισμού Δύσεων. Αι λύσεις του φυλλάδιου τούτου είναι δε ταίρι με την ης 4 άυλοότου.

373. Αεζήγοφος
Το πρώτο όπαροφόρο,
Τέλλο μία μέτοχη
Και τ' όλο γνωστή πόλη
Σ' άρχαιαν άποχή.
Πληγωμένος Άετός

374. Στοιχειοτονόγραφος
Θεομή χώρα, τί μεγάλη!
Μ' άν της κόψης το κεφάλι
Και τον τόνο της τραβήξης
Αίγο πιο ψηλά — θα φρέξω.
Παγκαταία

375. Μεταγραμματισμός
Σ' έθνικό βαρβαρικό
Βάζω Λάμβδα άντι για Δέλτα
Και νησάμ έλληνικό
Σχηματίζω σβέλα-σβέλα.
Έρνάνης

376. Αίνιγμα
Το άρσενικό μου, όξότονο,
Κι' αυτήν άκόρα τη ζωή
Μπορεί να σου άφαιρέση.
Το θηλυκό μου, άλλάζοντας
Και τόνο, έάφνον θα βρεθή
Στου πέλαγου τη μέση.
Κι' άν θέλεις και το σδδέτερο,
Μέσα στην πιο μυριστική
Βραγιά θα πάρη θέση.
Νέα Έλλάς

377. Κρυπτογραφικόν
1234567899=Τόρανος.
291285 =Όρα.
328689 =Ζών
45689 =Θεός.
567899 =Νήσος.
62886 =Υγρός.
788989 =Μεταμορολογικόν.
8995 =Όρος.
915389 =Ίχθύς.

Γεώργιος Ι. Άραχωβίτης
378-382. Μαγικόν Γράμμα
Τη άναλλαγή ενός γράμματος έκάστης τούς κάτωθι λέξων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, διά σχηματισθών άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
Έλλάς, λιμός, έλος, μίσχος, Τρώς.
Μηλολόφην.

383. Μικτόν
τ - ι - έ - μ - ο - ν - ο - υ - ν - ο - ρ - ο - ο - υ
Νυφούλα τ' Όθρανεύ.

384. Γέφυρος
B B B B οφ οφ
ω ω μήλον Β οφ οφ
σοφ οφ Β ώς
ω ω καφτός Β οφ οφ
ω ω B B B B οφ οφ
Ρωμανική Βασκοπεύλα

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλου 12

147. Άπόλλων (άπό, λλ, όν). — 148. Κατάκοπος-κατάσκοπος. — 149. Βέλος-Βόλος. — 150. Άρπα(ς)-παράς. — 151. 152. ΤΑΚΤΟΣ
X A Σ (Άττικός, κατοικία, ικτίς, όπτάκις, Σιάτιστα.) — 153-157. Διά του Δ: *Δήλος, Δής, άδήν, δέμα, Μήδος*. — 158. Μάτην, Δραχμή, Μάρχη, Ραλή, Νόσθη=ΜΑΝ-ΓΝ ή Μηδέν άγαν. — 159. Μανθάνων μη κάμνη. — 160. Δισβόλην μισί (διά βό λιν, μ' εις τ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλο στίχο μετάρ 6, τα έλαχιστον τέμνη. Πέρον των 10 λέξων. 60 λέξια ή λέξις με πλάκα δε στείλει αρ. 1 και με κεραιά αρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος αρ. 5. Οι μη συνόρονται πληρώνουν τα διατά Η προλήρησή είναι άπαραίτητη.

[ΑΒ'—280]
Α γαπημένα μου Διαπλασούλα, που μου εχρήθηκατε, χίλια εχαριστώ δεχτήτε.
Άγνή

[ΑΒ'—281]
Ρενέ, Φίλορ του Αεθάντε, Ρέμη, στή γιορτούλα σας χίλιες εχούλες.
Άγνή

[ΑΒ'—282]
Α γαπημένες μου Μίκο Μάους, Αορέττα, Χαραυγή, Λευκοθέα, για τις εχούλες σας έπερευχαριστώ.
Ρενέ (πρώην Αορ. Γιούχη)

[ΑΒ'—283]
Επατα από τόσο καιρό, μπαίνοντας στο σαλονάκι της Διαπλάσεως, χαιρετώ όλα τα Διαπλασούλα.
Ρενέ

[ΑΒ'—284]
Προσφέρω μπουκετινά παρθεναίων κρίνων στην αγαπημένη Άγνή, για την γιορτούλα της.
Ρενέ.

[ΑΒ'—285]
Α γαπημένη Άγνή, Δέξου τις ειλικρινές εχούλες μου. Ύπερευχαριστώ σεας μου εχρήθησαν. *Μπουμπουλίνα*

[ΑΒ'—286]
Στό διαγωνισμό μου βραβεύο κατά σειρά: Γαρθένια, Δούλη Δωδεκάνησο, Νεράϊδα των Άγρών και Βασιλίτσα του Δίσεως, Δοιοπούς εχαριστώ.
Κερασπονή (Βάτραχος)

[ΑΒ'—287]
Α γαπητέ Άτταβόρις, σου εχούμεθα καλή έπιτυχία για τις έξετάσεις σου. *Πλάνο Ήλιοβασιλέμα, Μσελίνα*

[ΑΒ'—288]
Ατταβόρις, να περιμένω άκόρα απάντησή σου; *Γαρθένια* (Βάτραχος)

[ΑΒ'—289]
Άριων, Φινίτζ, τετραδιάκια έλαβα, Ευχαριστώ. Με που βρήκατε Διαν; *Μακεδονικό Έντελβίς*

[ΑΒ'—290]
Α γαπημένη μας *Λευκή Καμέλια*, για το σκληρό χαρό της μανουλάς σου, δέξου τα πιο θερμά της συλλυπητήρια. *Άνέσπερη Έδνυχία Γαλανή Πειραιαιουτούλα*

[ΑΒ'—291]
Νυφούλα τ' Όθρανεύ, για τη γιορτούλα σου δέξου χίλιες καρδιόβγαλτες εχές. (Καθυστερημένη) *Άνέσπερη Έδνυχία*

[ΑΒ'—292]
Μίκο Μάους, Άρη, γιατί δεν άπαντέλε πρώτη. Άντιά, άκόρη δεν έλαβα τετραδιάκι' είδα και άλλου παραπόνου. Γιατί Περιμένο.

[ΑΒ'—293]
ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
Πρόεδρος: ΚΟΜΗΣ ΤΥΧΗΣ. Γραμματέας: ΑΡΑΜΙΣ. Ταμίας: ΠΟΡΦΟΣ. ΠΡΟΞΟΧΗ! Νέα Δ/σις κ. Κολιαλέξη για «Τρεις Σ.» Πρωκτικόν 5, Άθήνας. Έπιστηρίξατε τον Διαγωνισμόν μας.